D'une manière tristement anticipatrice le Midrach décrit une société où les enfants juifs sont obligés de se cacher pour survivre.

Accouchement clandestins

Les enfants cachés en Egypte

Le Midrach met en avant le rôle capital joué par les femmes dans la survie du peuple juif en Egypte.
Aux côtés de maris abattus par l'esclavage et dans un contexte de persécution d'Etat, elles sont parvenus à perpétuer la vie dans la clandestinité.

שמות רבה א'

יב דרש רבי עקיבא בשכר נשים צדקניות שהיו באותו הדור נגאלו ישראל ממצרים ומה עשו בשעה שהיו הולכות לשאוב מים הקדוש ברוך הוא מזמן להם דגים קטנים בכדיהן ושואבין מחצה מים ומחצה דגים ומוליכות אצל בעליהן ושופתות להם שתי קדרות אחת של חמין ואחת של דגים ומאכילות אותן ומרחיצות אותן וסכות אותן ומשקות אותן ונזקקות להם בין שפתים שנאמר (תהלים סח יד) אם תשכבון בין שפתים כנפי יונה נחפה בכסף בשכר ששכבו בין שפתים זכו ישראל לבזת מצרים שנאמר כנפי יונה נחפה בכסף וכיון שמתעברות באות לבתיהן וכיון שהגיע זמן מולידיהם הולכות ויולדות בשדה תחת התפוח שנאמר (שיר השירים ח ה) תחת התפוח עוררתיך והקדוש ברוך הוא שולח מלאך משמי מרום ומנקה אותם ומשפר אותם כחיה זו שמשפרת את הולד שנאמר (יחזקאל טז ד) ומולדותיך ביום הולדת אותך וגו' [...] וכיון שמכירין בהם המצריים רצו להרגם ונעשה להן נס ונבלעין בקרקע ומביאין שורים וחורשין על גביהן שנאמר (תהלים קכט ג) על גבי חרשו חורשים ולאחר שהולכין מבצבצין ויוצאין כעשב השדה שנאמר (יחזקאל טז ז) רבבה כצמח השדה נתתיך וגו' וכיון שמתגדלין באין עדרים עדרים לבתיהם שנאמר (יחזקאל טז ז) ותבואי בעדי עדיים אל תקרי בעדי עדיים אלא בעדרי עדרים וכשנגלה הקדוש ברוך הוא על הים הם הכירוהו תחילה שנאמר (שמות טו ב) זה אלי ואנוהו

Exode Raba, chapitre 1

12 Rabbi Akiva a livré le commentaire suivant: c'est par le mérite des femmes justes de cette génération qu'Israël fut délivré d'Egypte. Qu'ont-elles fait? Lorsqu'elles allaient puiser de l'eau, Dieu leur faisait prendre des petits poissons dans leurs cruches si bien qu'elles puisaient autant de poissons que d'eau. Elles les amenaient auprès de leurs maris (qui étaient aux travaux) et elles les répartissaient en deux marmites: l'une d'eau (chaude) et l'autre de poisson. Elles leur donnaient à manger, les lavaient, les enduisaient, leur donnaient à boire et avaient une relation sexuelle avec eux entre les cruches ainsi qu'il est écrit: "Resterez-vous immobiles entre les parcs de troupeaux, ô vous, ailes de la colombe, plaquées d'argent" (Psaumes 68,14).
Du fait qu'elles ont eu une relation "entre les cruches", Israël a mérité d'humilier les Egyptiens ainsi qu'il est écrit: "ailes de la colombe, plaquées d'argent" (Psaumes 68,14). Lorsqu'elles tombaient enceintes, elles s'en allaient chez elles. Lorsqu'arrivait le moment d'accoucher, elles se rendaient dans les champs sous un pommier ainsi qu'il est écrit : "C'est sous ce pommier que j'ai éveillé ton amour, là où ta mère te mit au monde, là où ta mère te donna le jour" (Cantique des cantiques 8,5) et Dieu leur envoyait un ange des cieux qui lavait

l'enfant et qui s'en occupait comme telle bête sauvage qui s'occupe de son petit ainsi qu'il est écrit: "Quant à ta naissance, le jour où tu fus enfantée, ton nombril ne fut pas coupé, tu ne fus pas lavée dans l'eau pour être purifiée, tu ne fus pas saupoudrée de sel ni enveloppée de langes" (Ézéchiel 16,4).
[…] Mais lorsque les Egyptiens apprirent l'existence de ces enfants, ils voulurent les tuer. Les enfants hébreux furent miraculeusement enfouis dans le sol et les Egyptiens amenèrent des bœufs pour labourer là où les enfants avaient étaient enterrés ainsi qu'il est écrit: "Des laboureurs ont labouré mon dos" (Psaumes 129,3). Après leurs départ les enfants se multipliaient et poussaient comme l'herbe des champs ainsi qu'il est écrit: "Je t'ai multipliée comme la végétation des champs" (Ézéchiel 16,7) et en grandissant ils revenaient chez eux en troupeaux ainsi qu'il est écrit: "tu as revêtu la plus belle des parures" (Ézéchiel 16,7)
Ne lit pas: "tu as revêtu la plus belle des parures" (*Adé adayim*) mais "en troupeaux" [*Adré adarim*] et lorsque Dieu s'est révélé sur les eaux (lorsqu'il a ouvert la mer des joncs) ils (les enfants cachés) ont été les premiers à exprimer leurs reconnaissance en s'exclamant: "Voilà mon Dieu, je lui rends hommage" (Exode 15,2).

Traduction: David Horowitz